

Lekce zenu aneb s dětmi v restauraci

V životě jsou chvíle, kdy se člověku zastaví srdce a na několik vteřin úplně přestane bít. Třeba když vám zavolají z finančního úřadu a oznámí, že na řádku 754 b) máte chybu a musíte se na úřad vypravit a osobně to vysvětlit. Anebo v restauraci, v sestavě vy, muž a dvě malé děti zhruba v momentě, kdy od vaší objednávky uplynulo celých 17 minut a jídlo stále ještě není na stole. To víte naprosto přesně, protože hodinky hypnotizujete od chvíle, co jste do podniku vstoupili, v mylné naději, že se tím celý ten bolestivý proces urychlí.

Vlastně jste věděla, že návštěva restaurace v kompletní rodinné sestavě není dobrý nápad. Ale říkala jste si, že od posledního pokusu, kdy jste za viditelné úlevy obsluhy a potlesku hostů opouštěla to hipsterské bistro na Vinohradech, uplynulo už půl roku. Proč to nezkusit znovu? Děti mezitím dospěly. Vy u nich máte větší autoritu. (Určitě. Fakt!) A muž má pevnější nervy, a když mu syn potřetí vrazí tabletem do skleničky s červeným vínem, nezačne ukřivděně rvát přes celou restauraci jako minule, ale moudře to přejde. Nejvyšší čas vyrazit!

1 minuta po příchodu Pokusíte se nenaštvat už v momentě, kdy vás usadí u zasunutého stolu krčícího se kdesi v růžku mezi toaletami a dětským koutkem (rozviklaná židlička a tři neořezané pastelky). Tady snad rodiny zrovna nemilují, nebo co? No nic, alespoň že mají na jídelním lístku v sekci dětské menu řízek a špagety, evidentně tu křehké dětské duši rozumějí a vědí, že nějaké zdravé novoty stejně nemají cenu. Ostatně jídelní lístek vás nezajímá, nabídku jste si pečlivě nastudovali doma na internetu. Protože víte, o co jde při návštěvě restaurace především. Je to hra o čas. Musíte se s objednávkou, jídlem i placením dostat pod hodinu, ideálních je 45 minut. Máte s sebou sice několik knih, tašku s 3D pexesem, tablet, mobilní

telefon a pro jistotu i powerbanku (to kdyby baterka nevydržela a zásuvka byla daleko), ale moc dobře víte, že déle než 45 minut děti v klidu neudržíte. Právě teď sedíte u stolu rovně 2 minuty 30 sekund. Kde je sakra ten číšník, to se ani nepřijde zeptat, co chceme k pití nebo co?!

22 minuty od příchodu Jídlo stále není na stole, to je vrchol. Mají tu snad kuchaře s uříznutýma rukama? Na druhou stranu škody jsou zatím mizivé, Patrik zvrhnul sklenici s vodou a flek není na bílém ubruse téměř vidět, navíc ta paní, co ji Ema píchá vidličkou do stehna, prý má doma „tři stejně roztomilé vnučky“, takže je evidentně zvyklá na ledacos. Muž si stále drží na tváři úsměv, i když od té doby, co vysoušel ubrus papírovými kapesníčky, je malinko křečovitý. „Stejně je to hezké, že jsme si takhle vyrazili, celá rodina,“ utrousí a chytí mě za ruku, zatímco tou druhou zabrání Emě, aby na sebe strhla promáčený ubrus. Miluju ho!

27 minut od příchodu Na stole je jídlo. Stačilo utrousit jen zhruba pět krutě ironických poznámek na adresu personálu, zmínit jméno časopisu, ve kterém pracuji, a kuchař se konečně rozhýbal. Bravo! Muž nese celkem statečně synovu nově



objevenou slabost pro jehněčí medium rare a dobrovolně ho vyměňuje za vepřový řízek – lepší drobné ústupky nežli vážné komplikace. A co se mě týče, boloňské špagety mi taky vůbec nevadí, zvláště když vidím, jak Emičce ten můj steak z tuňáka chutná, žádné „lyba smldí“ jako doma.

29 minut od příchodu „Auuuu, to paííííí.“ Ema ochutnala přílohu, brambory ve vyšší než pokojové teplotě, a dostala záchvat. Usilovně foukám a loučím se s představou, že se mi podaří sníst vlastní jídlo ještě teplé. Syn odsouvá jehněčí s tím, že je syt (zhruba za třicet minut ho přepadne hlad a bude chtít něco sladkého) a muž propadá v nekontrolovatelné nadšení, protože večere se tímto rázem mění v degustační menu a kromě řízku ho čeká ještě téměř kompletní porce jehněčího.

34 minuty od příchodu Obě děti lítají po restauraci a soutěží, komu se podaří zařvat citoslovce bať víc nahlas. Nenávist ostatních hostů je téměř hmatatelná. Dokonce i ta paní, co má tři vnučky, pohoršeně nadzvedla levé obočí. Nehodlám čekat, až k nám ta neskutečně pomalá obsluha zhruba za dvě minuty laskavě dorazí, a raději se sama vydávám na bar platit.